

ЧАСТИНА 1

РОЗДІЛ I

На світанку «Буревісник» крізь клуби туману ввійшов до портового міста Адлага. Охорона порту, розбита натиском солдатів Федерації під час Третьої Макової війни, ще не відновилася, тому її майже не було, а надто для вантажних кораблів під кольорами Міліції. «Буревісник» без клопотів прослизнув повз портових службовців Адлагі і став на якір якомога ближче до міських стін.

Жинь підтяглася на ніс корабля, намагаючись приховати посьмикування в кінцівках і не звертати уваги на пульсування болю у скронях. Страшенно хотілось опіуму, але вжити його вона не могла. Сьогодні їй потрібен розум у стані бойової готовності. Функціональний. Тверезий.

«Буревісник» стукнувся об причал. Цике зібралися на верхній палубі, спостерігаючи в напруженому передчутті за сірим небом, а час спливав.

Жамса тупнув по палубі:

— Минула ціла година.

— Терпіння, — сказав Чагхань.

— Може, Унегень просто втік? — озвався Бадзі.

— Не втік, — сказала Жинь. — Він сказав, що йому потрібен час до полудня.

— А ще він скористається будь-якою нагодою, щоб позбутися нас, — сказав Бадзі.

Бадзі мав рацію. Унегень, найбільший страхополох серед Цике, цілими днями скиглив через їхнє наступне завдання. Жинь відіслала його вперед на сушу розвідати ціль в Адлазі. Але домовлений для зустрічі час швидко спливав, а Унегень досі не прийшов.

— Унегень не посмів би, — сказала Жинь здригнувшись, бо кожне мовлене слово віддавалось ударом у потилиці. — Він знає, що я вистежу його й живцем здеру шкіру.

— Гм, — промовив Жамса. — Лисяче хутро. Мені не завадив би новий шарф.

Жинь знову глянула на місто. Адлаґа скидалася радше на хи-мерний труп міста: наполовину живого, наполовину зруйнованого. Одна частина пережила війну майже неушкодженою, а другу розбомбили так, що Жинь бачила в почорнілій траві фундаменти будівель. Межа була такою чіткою, що деякі будівлі здавалися розполовиненими: з одного боку обгорілі й зруйновані, а з іншого якимось дивом уцілілі, хай навіть тепер між німецьких стін завивав морський вітер.

Жинь важко було уявити, що в тих районах досі хтось живе. Якщо Федерація попрацювала так само ретельно, як і в Голінь Нііс, то тут лишилися самі трупи.

Нарешті з-за почорнілих руїн з'явився ворон. Він описав два кола над кораблем, а потім пірнув просто до «Буревісника», немовби націлився на здобич. Цара підняла в повітря руку в рукавиці. Ворон вирівнявся та обхопив кігтями її зап'ясток.

Цара погладила птаха вказівним пальцем по голові й пройшлася вздовж хребта. Ворон стрепенувся, коли вона піднесла його дзьоб до свого вуха. Минуло декілька секунд. Цара так і стояла з заплющеними очима, уважно прислухаючись до чогось, чого решта команди почути не могла.

— Унегень засік Юаньфу, — сказала Цара. — Міська ратуша, через дві години.

— Я так розумію, ти лишишся без шарфа, — сказав Бадзі Жамсі.

Чаґхань витягнув з-під палуби мішок і витрусив його вміст на підлогу.

— Усім одягтися.

Жамсі спало на думку замаскуватися, перевдягнувшись у крадену форму Міліції. Форми — це єдине, чого Моаґ не змогла їм продати, однак знайти їх було неважко. Безладні купи зотлілих тіл лежали на узбіччі в кожному покинутому містечку на узбережжі, тож аби розжитися достатньою кількістю одягу, не обгорілого й не закривавленого, знадобилося лише дві вилазки.

Жинь довелося підкотити рукава й холоші своєї форми. Відшукати труп її статури було нелегко. Зашнуровуючи черевики, вона придушила хвилю нудоти. Сорочку стягли з тіла, затиснутого всередині майже згорілого похоронного багаття, і три прання однаково не змогли приховати смороду обвугленої плоті під солоною морською водою.

Жамса так-сяк вбрався у форму, завелику йому розмірів на три, і відсалютував Жинь:

— Який у мене вигляд?

Жинь схилилася, щоб зав'язати шнурки.

— І нащо ти оце вирядився?

— Жинь, ну будь ласка...

— Ти не йдеш.

— Але я хочу...

— *Ти не йдеш*, — повторила вона. Жамса справжній геній у вибухівці, але він низький, сухорлявий. У бою користі від нього небагато. Вона не втратить єдиного майстра з вибухівки лише тому, що він не вміє битися на мечач. — Не змушуй прив'язувати тебе до щогли.

— Ну годі, — скиглив Жамса. — Ми вже кілька тижнів на цьому кораблі, і паскудна морська хвороба доконала мене настільки, що я й кроку ступити не можу без бажання виблювати.

— Грубо висловлюєшся. — Жинь затягла пасок навколо талії. Жамса витягнув з кишені жменю ракет.

— То, може, хоч їх запустиш?

Жинь суворо глянула на нього:

— Ти не розумієш, що ми не намагаємося висадити Адлагу в повітря?

— О ні, ви просто хочете завалити місцевого керівника, це значно краще.

— З мінімальною кількістю потерпілих цивільних, а це означає, що ти нам не потрібен. — Жинь простягла руку й постукала по самотній діжці, що стояла біля щогли. — Аратшо, приглянеш за ним? Простеж, щоб він не сходив з корабля.

У воді з'явилося химерно прозоре обличчя. Здебільшого Аратша перебував у воді, підганяючи кораблі Цике туди, куди вони мали дістатись, а коли не прикликав свого бога, то однаково волів лишатися в діжці. Жинь ніколи не бачила його в первісній людській подобі. І навіть сумнівалася, що вона в нього ще є.

Аратша заговорив, і з його рота вирвалися бульбашки:

— Якщо треба.

— Щастя вам, — пробурмотів Жамса. — Ніби я не зможу ви-передити дурну діжку.

Аратша схилив до нього голову:

— Прошу, не забувай, що я можу втопити тебе за лічені секунди.

Жамса вже роззявив був рота, щоб відповісти, але раптом заговорив Чагхань:

— Оберіть собі зброю.

Він із брязкотом кинув на палубу скриню зі зброєю Міліції. Бадзі голосно нарікав, що мусить проміняти чудові дев'ятизубі граблі на звичайний меч піхотинця. Суні відкопав імперську алебарду, але Жинь знала, що зброя — лише для сторонніх очей. Суні спеціалізувався на тому, що троцьив голови, стискаючи їх долонями завбільшки з цілий цит. Усе інше йому зайве.

Жинь пристебнула до паска вигнуту піратську шаблю. Це порушення стандартів Міліції, але міліцейські мечі для неї заважкі. Ковалі Моаг викували їй дещо легше. Вона ще не призвичаїлася до руків'я, але й сумнівалася, що цей день скінчиться боєм на мечях.

Якщо справи обернуться так кепсько, що їй доведеться втрутитися, то все скінчиться у вогні.

— Повторімо ще раз. — Чагхань пройшовся поглядом блідих очей по зібраних Цике. — Точкова операція. У нас лише одна ціль. Це замовне вбивство, а не битва. Цивільним шкоди не завдаємо.

Він багатозначно глянув на Жинь.

Вона схрестила руки на грудях.

— Знаю.

— Навіть випадково.

— *Знаю.*

— Та годі вже, — сказав Бадзі. — Відколи це ти так переймаєшся кількістю потерпілих?

— Ми достатньо завдали страждань твоєму народові, — відповів Чагхань.

— Це *ви* завдали йому страждань, — озвався Бадзі. — Не я підірвав дамби.

Цара здригнулася від цих слів, а Чагхань немовби їх і зовсім не почув.